

Péter Márta

(péntek)

*meghalt.
mikor?
pénteken –
mondta.*

*péntekre
csend lett*

rám zuhan

*rám zuhan veled
alá temet
azt hiszem, csupán
egy felfoghatatlan kéz
nehezeke
csupán
mert
a világot
nem lehet jól csinálni
tudni kell magunkról a
reménytelenséget.
kicsike, aszalt
tested
látása
fáj
csupa seb vagyok, s
ahogy reszketsz
rázod a
lelkem, mint
régen a
szilvafát*

alternatívák/romok

*egyik test
megöli a másikat
a másikat öli a
másik, a
másik az
egyiket*

*ha (a hely) felrobban
már nem kell
ölni, nem kell
sehová*

*itt maradok
félbevágva
egyik részem
és a
másik
mellett*

odavetné

*ötvenhárom kiló
inak
bőr
izom
szervek
mirigyek
belek
haj
köröm
.....
a csonttörő
megszemlélné
megszemlélné
mindent*

*aztán
a főmadárnak
odavetné a
szívem*

(nem ütközik)

nem ütközik
könnyedén hatol a
sivatag-közel, ahogy
nem fénye
éle van
metszi a tárgyat
embert
nem ütközik, könnyedén
hatol
tűnyi eleganciája
át
bőr alá
ahol
állapot, az
vagyok, az
vár bennem
vár
(bebocsátást)
köztük és
magában, ahogy
nem-fénye
nem ütközik,
vár

tiszta állapot
volt

csak
bent értettem meg
(esetleg
és talán)
jóval a bent után
és
minden után
léttől
bűnösen, még
nem tudtam ezt sem
de a
fényképen
látom
az odafordulást
hogyan
magamból fordultam

*belül forgolódtam már
feléd, aki
bent
meg azon
túl*

*és már könnyedén
hordott
állapot
hogy ott lenni
vagyok*

bejárat

*kora délután volt
vagy
késő délelőtt
nem tudom igazán
nem emlékszem a bejárat fekvésére
az árnyék e két időt
mutatta, e két lehetőséget
az emlék csak
egyet
álltam a világban
verőfényben és
tudtam, hogy
kívül vagyok
s ahová
belépek
bennem van
az
óta*

(kiállsz a földből)

*kiállsz a földből
megszántott föld-
ből
és
rajtad át
régi magamra*

*gondolok
meg a jelenire
ahogy
onnan ideért
s közben
a tulajdonságok
(tulajdonságaink)
széteső
képei*

*örök ellenmozgás
örök szembeni
összes előtti vég-
egész
ezek voltunk
mind
egyszerre
az
üveghegyen és a
fogalmakon
túl*

síkidom

*hasadon a kaszabolás,
hasamon
tükörben és mögött
egy
széppuku kezdő vonala
létezi-sejti magát, egy
tanulttá ösztönült
lendületvonal;
valami finom
sercegés
fennmaradt ábrája a
bőrön szelt
felesmotívum, mert az
élés síkban zajlik
még az egykori s rákövetkező
ütközet is síkidommá
lényegül, síkos terítékké
és a csatatér*

*metamorfózisából csak a
mélység marad, a
benti gondolat, hogy
az élésben
mintha mindig és
folyamatosan
eltérítenének*

holt-pont

*élén
a
világ
bennem.
van és
vagyok,
amiben
egymásban
fogságban
halál-
helyben
tűre
szúrva
(valaki
tenyerén)*